

ZONEN VAN DE HEBZUCHT

ZONEN VAN DE
HEBZUCHT

ERIK WAUTERS

Voorwoord

Léon Degrelle, in 1936 stichter en leider van de Waalse politieke partij REX, was ook de oprichter en bezieler van het Légion Wallonnie. Onder de Duitse Wehrmacht, later onder de Waffen-SS, stredden zij aan het Oostfront tegen het Rode Leger.

Op acht augustus 1941 vertrokken als gewone soldaat, werd hij daar na korte tijd gepromoveerd tot luitenant. Hij vocht steeds in de eerste linies, werd zes keer verwond en daarom onderscheiden met het IJzeren Kruis. In 1944 werd hij zwaar verwond. Hij kreeg het Ritterkreuz uit handen van Hitler persoonlijk en werd bevorderd tot SS-Luitenant-Kolonel. Later tot SS-Generaal.

Begin april 1945, gedurende de laatste zware gevechten nabij Stettin, verbroederde hij met de Spanjaarden van de Blauwe Divisie. Deze stonden onder meer in voor de bewaking van een goederentrein die van Stalingrad op weg was naar Berlijn maar daar bij hen onherroepelijk geblokkeerd stond. Op zoek naar eten hadden enkele soldaten de wagons opengebrouwen. Een daarvan zat volgestouwd met schilderijen en beeldhouwwerken. De Spaanse officieren lieten een deel overladen in een VW busje waarmee ze half april 1945, samen met Degrelle, vluchtten naar Noorwegen, dat nog in handen was van de Duitse krijgsmacht. Het busje met de schilderijen werd meegenomen. Van daar wisten ze met een militair vliegtuig naar het Spanje van generaal Franco te vluchten.

Maar tijdens die vlucht stortte het vliegtuig neer in de uitlopers van de Spaanse Pyreneeën. Zonder brandstof. Degrelle werd als enige overlevende van tussen de brokstukken gehaald door enkele schaapherders. Hij herstelde, nog maar eens, van zijn zware verwondingen en werd door Franco en zijn Falange opgevangen en ondersteund, onder andere met een nieuwe Spaanse identiteit. Nog een halve eeuw, hij stierf in 1994, genoot hij van de Spaanse gastvrijheid.

1.

Peter Lievens had er zijn maandelijks uitstapje naar Antwerpen op zitten. Zijn ‘tour d’ horizon’. Een wandeling door de stad. Een beetje flaneren. Een paar galerijen meepikken. In het museum, Rik Wouters en kornuiten een goeie dag zeggen...

Als afsluiter een paar bollekes De Koninck drinken in zijn stamcafé bij zijn maatje Harry.

“Ha! Peter! Ge komt juist van pas!”

“Ha ja? Hoe komt het?”

“Gij weet toch iets af van schilderijen, hé?”

“Harry! Ik weet alles! Maar geef mij eerst een bolleke!”

“Wacht! Die gasten daar, in de hoek, zijn op zoek naar iemand gelijk gij. Zij zullen u wel een bolleke betalen...”

Harry, glad geboren en geschoren, had al de profijtige combinatie met gratis drinken gemaakt.

“Jamaar zeg, ik ken die mannen niet, ik moet ze niet, die zitten niet op mij te wachten... En daarbij, wat ken ik nu van schilderijen!”

“Meer dan die twee! Vooruit!”

Lievens kreeg niet de kans om zich op een stoel neer te ploffen. Harry trok hem op en gaf hem een zetje richting de twee.

“Hier zie! Ik heb hem gevonden! Ik heb hem gisteren opgebeld en voila! Hij is er. Dat is de man die ge moet hebben! Ik heb hem nog geen uitleg gegeven, dat moet ge zelf doen... Enne, hij is te betrouwen, zeg dat ik het gezegd heb!”

Dat leugentje van ‘Ik heb hem opgebeld’ stoorde hem niet. Hij wist onmiddellijk dat Harry bezig was een centje te verdienen... Egaliseren, noemde hij dat. Maar... ‘En hij is te betrouwen...’ deed bij Lievens een waarschuwend belletje rinkelen! Helaas! Het rinkelen werd direct overstemd door de doordrammende Harry die hem op de stoel neerpootte. Lievens kon niet terug.

“Hij heeft juist een bolleke besteld, breng ik u ook nog iets?”

Nu kon hij zeker niet terug!

“Zo! Heren, santé! Op uw gezondheid!”

“Santé! Gezondheid!”

“En hoe komt het dat Harry mij hier zonder pardon aan uw tafel deponeert?”

“...”

“Of is er een misverstand in het spel?”

“Nee... Neenee... Alleen, om heel eerlijk te zijn, Harry heeft ons een beetje gepakt in snelheid.”

“Dus het is waar. Ge zijt op zoek naar iemand.”

“Juist.”

“Wel... Als we hier dan toch samen zitten... Laat eens iets los, ik ben nieuwsgierig.”

“Hebt ge er iets op tegen om eerst wat te vertellen over uzelf? Wat is uw beroep of waar zijt ge sterk in?”

“OK! Niets op tegen. Maar zou het niet beter zijn dat ge eerst eens uzelf voorstelt? Wie ge zijt, wat ge doet, wat ge hier komt doen?”

Hij bekeek ze, onderzoekend, schaamtelos. Twee spitse gezichten. Twee paar rusteloze, glinsterende oogjes. Ze tastten zijn gezicht af met de snelheid van laserstralen. Schichtig als wezels. Onmiskenbaar broertjes. Als het al geen tweelingen waren... De heren haalden een glimlach boven... Een glimlach voor de grote gelegenheden. De ‘oprechtheid’ droop er zo af, vond Lievens. Hij van zijn kant deed zijn best om streng te kijken. Hij wist dat hij dat kon, want hij had al dikwijls geoefend voor de spiegel. Hoewel, op zijn vrouw en dochters scheen dat weinig indruk te maken. Op de zonen al helemaal niet...

De heren keken elkaar aan. In woordeloos overleg.

“Zal ik u op weg helpen? Ik ben Peter Lievens. Hier, in dit café, zegt ge maar Peter. Uw beurt!”

“Jef. Aangenaam.” Ze reikten elkaar de hand.

“Gaston. Aangenaam.” Handje geven.

“Zo, dat is gemakkelijker. En waarmee kan ik u een plezier doen? Want daarvoor zit ik hier, zij het ongewild...”

“Om te beginnen...”

Jef zocht nog snel wat steun in de ogen van zijn broer...

“Gaston, onderbreek mij op tijd als het niet juist is... Om te beginnen... Wij hebben iemand nodig die naar Valencia kan...”

“Va... Valencia? Dat is niet niks! Maar het zit wel goed! Ik kan me vrij maken.”

“Ja, maar wel zeer binnenkort!”

“OK. Vanavond, morgenvroeg?”

“Jamaar, ik meen het!”

“Ik ook!”

... Lievens begon zichzelf al te vervloeken. Zichzelf en zijn lichtzinnigheid. Zijn macho-ego van vijftienjarige. ‘En van Hilde zal ik gegarandeerd tegenwind krijgen!’

De heren keken elkaar aan.

“Kunt gij een beetje Spaans?”

“Ik kan alles!” ... Lap! Daar gaan we weer!

“Jamaar, jamaar! Niet met mijn voeten spe...”

“Neenee! Hablo un poco espagnol! Vraag het aan Harry.”

“... Garçon!”

“Zeg het eens.”

“Kan die meneer Spaans?”

“Die meneer kan meer Spaans dan wij samen Nederlands.”

“Hoe weet ge dat?”

“Ik heb hem al bezig gehoord.”

“Tegen wie?”

“Een Spanjaard. Ene waarvan ik weet dat het een Spanjaard is.”

“Hmmm...”

Lievens had al lang vergeten dat hij nog geen minuut geleden zichzelf hartsgrondig aan het vervloeken was. Hij was afgeleid door de binnenpretjes. Want hij kon zich langs geen kanten herinneren dat hij hier, onder het alles opvangende oog en oor van Harry, met een Spaanse Spanjaard of wie dan ook, een Spaans woord zou gesproken hebben.

“Weet gij iets af van schilderijen?”

“Ik weet alles! En als ik het dan toch eens niet weet, zoek ik het op in de boeken of op de computer.”

“Ha! Kunt gij met een computer werken?”

“Ik kan alles!”

... Heerlijk! Een beetje met die mannen hun voeten spelen!

“Jamaar! Niet met mijn voeten spe...”

“Maar neen! Vraag het aan Harry!”

“... Garçon!”

“Kan die gast met een computer overweg?”

“Al wat ik ken van computers heeft die gast mij geleerd...”

“Hmmm...”

“Kunt gij zwijgen?”

“We zitten hier nu al een half uur. Heb ik u al iets verteld dat ik niet kwijt wil? Ik kan babbelen en ondertussen niets zeggen.”

“Hmmm...”

“Denkt gij... Kunt gij onderhandelen over een serieuze zaak met een Spanjaard?”

“Ik zeg het toch! Ik kan alles. Wat is het? Kopen of verkopen?”

“...?”

“Neen, ik speel niet met iemand zijn voeten! Ik zal u zeggen... Als ge zelf iets af weet van kopen en verkopen, herkent ge dat direct... Om iets... Het moet de moeite zijn natuurlijk... Om iets te kopen, daar gebruik ik mijn tijd voor. Veel tijd. Meer tijd dan de tegenpartij heeft... Dan worden ze week, dan zakken ze wel met de prijs! Maar verkopen, dat doe ik met wat pressing, dat moet niet te lang duren.”

“Verkopen. Het heeft te maken met verkopen.”

“En dan nog in Valencia! Wat? En aan wie?”

“...”

“Laat mij eens raden... Waar? In Valencia, dat weten we al... Dat is één. En ge hebt gevraagd of ik iets af weet van schilderijen. Dus, een schilderij. Dat is twee. Blijft nog: Aan wie?”

“Ge moet niet te slim willen zijn.”

“Ik moet niks!”

Lievens wou opstaan.

“Wacht even! Nog een bolleke?”

“OK! Maar nu geen spelletjes meer!”

... Ik heb ze! Ik ben hun mannetje! Ze hebben mij nodig!

“Goed goed! Maak u niet zenuwachtig! We moeten elkaar toch wat leren kennen?”

“Een vraagje... Wie brengt dat schilderij over naar Spanje?”

“Het is ginder al.”

“Wat? Wat valt er dan nog te onderhandelen? Als ik een spel moet spelen wil ik wel wat troeven hebben!”

“Zij hebben het nog niet.”

“Waar is het dan?”

“...”

“Is het gestolen?”

“Hoe komt ge daarbij?”

“Er hangt hier een beetje teveel geheimzinnigheid in de lucht. Ik denk niet dat ik nog geïnteresseerd ben.”

“Rustig! Ge kent ons niet. Wij zijn serieuze burgers. We zijn nog nooit veroordeeld.”

... Die kletsen er op los. Serieuze burgers... Mijn oor! Ik vertrouw ze voor geen haar...

“OK dan. Volgende punt. Hoeveel mag dat kosten? Hoeveel brengt mij dat op?”

... Amaai Peter! Dat hebt ge nu eens goed gedaan zie! Boter! Boter bij de vis! Die taal begrijpen ze! Vanaf nu stijgt ge in hun achting.

“Daarvoor is het nog wat vroeg. Ik stel voor dat we nu afscheid nemen. In principe zien we elkaar overmorgen terug. Zelfde plaats, zelfde uur. OK?”

... Doeme! Ze denken zeker dat ik een lichtgewicht ben?

“Mij goed. Geef mij uw telefoonnummer en adres, dat ik kan contact opnemen indien nodig.”

“Niet nodig. Wij zullen wel bellen als er iets verandert.”

... Doeme! Ze denken dat ze geen rekening moeten houden met mij! En toch zal ik hun geweten eens onderzoeken...

“Wel wel! Ge hebt dus mijn nummer al!”

“Heu... Ja. Van Harry. Had ge hier niet komen opdagen, dan zouden we u zelf opgeroepen hebben voor een afspraak.”

“Het is waarschijnlijk een oud nummer dat Harry u gegeven heeft... Ik zal u het nieuwe nummer geven. Sla het gelijk op in uw GSM.”

Gaston schoot in actie. Had het moeilijk om met zijn onwennige, dikke vingers het nummer op te slaan.

“Kom, ik zal het zelf doen.”

Lievens graaide de telefoon. Had nog meer moeite dan Gaston. Maar het lukte. Een paar klikken, ‘bellen’, nog een klik.

Uit zijn broekzak begon een muziekje te rinkelen.

“OK! Ge hebt het goede nummer! Nu zijn we zeker!”

... En ik heb uw nummer... Ik ben er wel niets mee vooruit, maar ik heb het toch...

Ze herhaalden nog eens, met hun schijnheilige zondagse grijns, dat ze elkaar overmorgen zouden weerzien ‘zelfde plaats, zelfde uur’.

“Harry! Waar haalt ge het! Ge hebt mij te koop gesteld, verkocht! En mag ik nu ook nog weten aan wie?”

“Ik ken ze niet. Het is de tweede keer dat ze hier binnenkomen.”

“Wie heeft ze naar hier gestuurd?”

“Gestuurd?”

“Ja! Gestuurd! Naar Harry! Naar Harry-fix-it! Harry die alles regelt... Tegen egalisatie...”

“Doe niet zo moeilijk! Iedereen moet toch leven! En ge zult zien, voor u zal het wel een dik pak briefjes opbrengen. Onbelast!”

“Wie heeft ze naar hier gestuurd?”

“Een kennis. Betrouwbaar.”

“Gatver! Betrouwbaar! Zijt ge daar weer! Roep hem op en zeg dat hij eens naar hier komt. Ik wil eens kletsen met die betrouwbare kennis van u.”

“Peter! Ge kent mij toch! Heb ik u al ooit...”

“Zever niet! Laat hem komen!”

“OK. Maar dat zal u wat kosten... Egalisatie dertig euro...”

“Gatver! Afzetter!”

“Maar nee. Ge weet toch... Ik moet delen!”

“Vooruit! Ge wint! Oproepen!”

“Gij moogt niets te kort komen... Vijf minuutjes en hij is er.”

Inderdaad. Binnen de vijf minuten, ‘bij manier van spreken’ zei Harry, was hij daar. Peter had hoogstens een kwartier moeten wachten.

De betrouwbare beloerde hem, de ogen net boven zijn bolleke.

Lievens zat hem ook te taxeren. Met de glimlach. De andere kreeg het op de zenuwen. Lievens zag dat hij door de knieën ging.

“Kom Lou, het is toch Lou hé, kom, maak het mij nu niet te moeilijk. Straks trap ik het hier af zonder te weten wat ik zou willen weten. Harry heeft gezegd dat ge betrouwbaar zijt. Dat ge aan niemand zult vertellen wat hier gezegd is.”

“Ik weet niet waarom Harry mij heeft laten komen, ik weet toch van niets!”

“Harry zegt dat gij kunt zwijgen. Dat ik u alles mag vragen, gelijk wat in mijn hoofd komt... En dat niemand ooit zal te weten komen wat ik u gevraagd heb. Is dat zo? Kunt gij zwijgen gelijk een graf?”

“Harry kent mij. Ik kan zwijgen. Ja, gelijk een graf!”

“Zijt ge zeker dat niemand ooit te weten komt wat...”

“Een graf!”

“Zodus... Ik stel u een vraag en niemand zal er ooit van horen? Ik mag gerust zijn?”

“Ik zeg het toch... Een graf!”

“Mensen die kunnen zwijgen... Dat zijn mensen naar mijn hart. Dat zijn mensen waar ge kunt op rekenen! Mensen uit één stuk.

Harry... Geef nog eens iets... Een cognacske voor Lou en niet te gierig zijn... Voor mij niets, ik kan voorlopig nog voort.

Lou, hoe zijt ge met de broertjes Van Steenkiste in contact gekomen? Weet ge dat nog?”

“Zeker dat ik het nog weet! Op een goede keer spraken ze mij aan. Dat zal nu al enkele jaren geleden zijn. Ik zat in een café waar ik dikwijls kom. Ik had er wel al van gehoord maar kende ze niet van zien. Eerst een goede dag en een paar Koninckskes, dan een cognacske... Ondertussen wist ik al dat het de gebroeders Van Steenkiste waren, Jef en Gaston... Zeker dat ik weet hoe ik ze heb leren kennen!”

... Dus zij hebben hem uitgekozen, op aanraden van weer iemand anders... Doeme, zo geraak ik er niet uit...

“Wat doen die mannen voor affaires? Waar verdienen ze hun kostje mee?”

“Volgens Fiele doen ze van alles. Kopen, verkopen, overschotten, surplusgoederen, antiek, schilderijen...”

“Wie is Fiele?”

“Fiele is zo een beetje de eerste man daar. Hij regelt alles.”

“Vriend van u?”

“Ja en neen. Ik ken hem al van in ’t school. Hij deugt niet. Ge moogt hem niet vertrouwen.”

“Heeft hij u gevraagd om eens rond te kijken naar iemand... Iemand die ze nodig hebben?”

“Ja. Hij laat altijd alles doen door iemand anders. En achteraf weet hij nooit van iets. Hij draait gelijk de wind. Ge kunt hem niet vertrouwen. Maar ik... Ik val nog liever dood dan iets te vertellen.”

... Zodus... Fiele heeft het aan hem gevraagd. En Lou heeft Harry ingeschakeld... OK! Nu komen we bij de broertjes... Wat voor mannen zijn dat...

“Lou, nooit aan iemand vertellen wat ik nu ga vragen...”

“Een graf!”

“Hebben die twee al in het gevang gezeten? Zijn ze al eens gepakt voor iets? Aan niemand zeggen dat ik u dat gevraagd heb!”

“Ze zijn al dikwijls opgepakt. Maar een dag later ziet ge ze weer rondrijden in hun dikke BMW.”

“Hebben ze al eens iemand een pak rammel gegeven?”

“Neen, daar zijn ze te slim voor! Fiele regelt dat! Maar zelf steekt die geen poot uit!”

“Ik zou u nog iets willen vragen. Maar mij niet verraden hé! Nooit! Ge verstaat dat toch hé!”

“Een graf!”

“Denkt ge dat ze soms gestolen goederen verkassen?”

“Bah! Minstens de helft van al wat ze verlapen is gestolen!”

“Zeg Lou, ge gaat dat toch niet verder vertellen hé... Dat ik u dat allemaal gevraagd heb...”

“Ik vertel nooit iets, zelfs als het mag geweten zijn... Hoe hebt ge het gezegd... Gelijk een graf! Ja!”

Lou probeerde een sigaret aan te steken waar de brand al in zat.

“Schol! Doe ze nog eens vol!”

Lievens bestelde nog een cognacske voor Lou. Hij zag zo dat hij een vriend gemaakt had. Voor het leven! Beter! Tot in het graf! Neen? Dan toch voor vandaag. Of tot op dit eigenste ogenblik.

Want er kwam een paar kennissen van Lou binnen en voor het twee minuten later was zat hij aan hun tafel.

Lievens zat nog wat op zijn bolleke te kauwen.

... Ik heb niet veel vertrouwen in die mannen... Zolang ze me nodig hebben... Langs de andere kant, wat kan er gebeuren... Maar toch... Surplus goederen, gestolen goederen, antiek, inboedels... Allemaal dingen waar ik geen verstand van heb... Wacht! Eens babbelen met Harry! Ik zou wel eens willen weten voor hoeveel zilverlingen... Maar vooral wat ze exact gevraagd hebben.

“Harry! Kom eens, ik moet u wat vragen.”

“Betalen? Vandaag gratis! De firma dankt u!”

“Dan moet die egalisatie nogal wat opgebracht hebben! Voor hoeveel hebt ge mij verkocht, hoeveel ben ik waard?”

“Ach... Als ge zo begint... Ik heb u de cognacskes van Lou toch niet aangerekend? Dat is toch ook iets!”

“Och Harry! Beetje plagen... Laat maar zitten! Vertel mij liever eens wat die mannen u gevraagd hebben, toen ze hier voor de eerste keer binnen kwamen. Hoe liep dat? Vroegen ze direct naar mij? Kenden ze mij al?”

“Nee... Neen! Ze kwamen meteen binnen toen ik pas geopend had. We waren alleen in het café... Het begon heel simpel... Zo van ‘Kom er eens bijzitten en drink wat voor ons... We willen u iets vragen...’ Ik zat er nog maar bij en... ‘Er komen hier alle soorten van mensen over de vloer zeker?’ Zo begon het. Ik heb iets geantwoord in de trant van ‘Ja, dikke, dunne, korte, lange’ maar dat bedoelden ze niet, zegden ze. Na een beetje rond de pot draaien kwam het er uit. ‘Zoudt ge ons iemand kunnen aanraden die verstand heeft van schilderijen?’

“Maar, Harry, als ze in antiek doen... Inboedels... Daar zitten toch ook schilderijen tussen! Ze moeten er toch wel iets van afweten? En als het over prijzen gaat weten ze het gegarandeerd honderd keer beter dan ik.”

“Dat hebben ze niet over gesproken. Ze zegden: ‘Hij moet kunnen meekappen over serieuze schilderijen, gelijk die uit het museum...’ En dan dacht ik direct aan u. Toch niets verkeerd aan zeker!”

“Harry! Harry! Waar hebt ge me tussen gestoken!”

“Waarom? Hebt ge mij iets te verwijten? Ik dacht nog ‘die zal ik eens een pleziertje doen!’ Om het er wat moeilijk te laten uitzien heb ik wat bedenktijd gevraagd... Dat vonden ze wel goed want ‘het moest niet de eerste de beste zijn’. En dan heb ik gezegd ‘spring morgen of overmorgen maar eens binnen, tegen dan weet ik wel iemand voor u’ Dat was het.”

“En hebt ge niet gevraagd of het wat mocht kosten?”

“Zever niet! OK... OK! Ik zal u nog een bolleke brengen... Van de zaak...”

“Maar nee! Harry! Ge zijt bedankt voor de uitleg. Nu weet ik toch iets... Dat ze mij nog niet kenden voor ze hier binnen kwamen. Ja... Het ziet er allemaal nogal echt uit. Saluut! Tot overmorgen.”

2.

“Dag mijne heren Van Steenkiste. Nog altijd van plan om een afgezant naar Valencia te sturen?”

“Ja! Het is nu al een paar jaren dat we er mee bezig zijn... Geloof het of niet... Voor we u leerden kennen dachten we dat er wel nooit iets zou van komen. Dat het een doodgeboren kalf was! Met u erbij zien we het weer een beetje zitten. Maar hoe hebt gij het er vanaf gebracht bij uw vrouw?”

“Ha! Dat was niet gemakkelijk! Dat was zelfs zeer moeilijk! Maar ge ziet het, ik ben hier, zonder blauwe ogen en mijn oren staan er ook nog aan! Steek wat poen in mijn zakken en ik maak mijn valies! Ik heb het al opgezocht, ik kan elke dag vertrekken! Elke dag een vliegtuig! Ge zegt het maar.”

“Allez! Dat is straf! Ge stapt op een vliegtuig en ge zijt weg! Hebt ge al gevlogen? Of is het de eerste keer?”

“Ja, ik heb al gevlogen... Wat scheelt er eigenlijk?”

Peter bekeek met enige verbazing de opgewonden oogjes van het koppel fretten voor hem. Loeren deden ze altijd, maar nu blonk er duidelijk bewonderende afgunst in.

“Nee meneer Lievens, er is niets verkeerd... Maar... Wij denken... Liever gij dan wij! Vliegen, Spaans spreken, Spaans eten... Zijt ge zeker? Kunt ge daar tegen?”

Peter dacht dat er nattigheid op komst was, maar kon voor de duivel niet uitvinden uit welke hoek die nattigheid zou komen!

“Natuurlijk kan ik daar tegen! Denkt ge misschien dat ik naar ginder vlieg om in een hospitaal te liggen?”

“Neenee! We hebben veel vertrouwen in u! En, pas op!, dat zeggen we niet zo rap tegen iemand! Gij moet ginder in onze plaats uw verstand gebruiken. Ik zou zelf wel gaan, maar... Het verste dat wij al naar het buitenland geweest zijn was van bij ons thuis naar Holland. Van Wachtebeke naar Hulst.”

“Ha! Naar de bank! Met zwart geld!”

“Zwijg!”

Twee paar fretjesogen spiedden de zaal af, ongerust, waakzaam.

“Meneer Lievens! Dat zegt ge niet in een café! Ge weet nooit wie er meeluistert!”

“Al goed! Al goed! Vertel mij nu eens wat meer over die rare opdracht.”

“Ja! Het meeste weet ge al. Wat kunnen we u nog vertellen?”

“Maar ik weet nog zo goed als niets!”

“Allez! Ik zal het wat beter uitleggen. Ge vliegt naar Valencia. Daar zit onze contactman, Zapatero. Hij of een van zijn mensen zal u aan het vliegveld opwachten en naar een hotel brengen. Dat is allemaal afgesproken. Zapatero weet dat ge een opdracht hebt. Iets met schilderijen. Dat is al wat hij weet. Ge moogt hem niet slimmer maken. Ge moet hem wel uithoren en goed opletten wat hij doet of zegt. Want ik denk, nee, ik weet, dat hij ook naar die schilderijen op zoek is. Ik wist het door zijn reactie toen ik er over begon. Hij was efkes van zijn melk. En ge moet er voor opletten, voor die gast. Liegen en bedriegen! Al zolang ik hem ken! Maar ja, soms heb ik hem nodig...”

“Goed dat ge mij dat zegt! Maar ondertussen weet ik nog altijd niet wat ik daar exact moet doen. Welke schilderij of schilderijen. Waarover spreken we?”

“Dat is het hem juist! We weten het ook niet. Maar als ge ginder zijt... Dat moet ge opzoeken, uw ogen en uw oren open houden. Uitvinden wie u in de gaten houdt. Ge verstaat dat toch?”

“Gij zijt goed gij! Ik moet op de loer liggen naar mensen die mij beloeren!”

“Juist! Ze zullen op zoek gaan naar wat ge weet over die schilderijen. Zapatero op kop.”

“Zijn er dan nog meer die mij in het oog zullen houden?”

“Waarschijnlijk. Bijna zeker. Want Zapatero schrok toen ik hem polste over die zaak en liet zich iets ontvallen in de zin van ‘gij ook al!’ en dat zegt genoeg!”

“En dat is alles wat ge wilt of kunt zeggen. Ik zal wel mijn best moeten doen! Maar ik garandeer niets! Dat verstaat ge toch!”

“Ja, we weten dat het niet veel is wat we u kunnen meegeven.”

“Maar waarom doet ge het dan? Ik weet dat ge goed in de slappe was zit, maar ik weet ook dat ge uw centjes doodgraag ziet! Waarom riskeert ge dan uw leven?”

“Wel, om heel eerlijk te zijn... Wees maar zeker dat we in ons leven al veel, zeer veel geriskeerd hebben. En dikwijls! Maar nu willen we eens grof spel spelen! Voor het plezier! Gelijk in de casino! Zomaar! OK, we kunnen onze inzet kwijt zijn, maar wat is dat? Zullen we er van dood gaan? Meer dan een gratis reisje voor u en wat smeer op uw boterham zal het ons niet kosten. Of ziet gij dat anders?”

De oogjes waren weer waakzaam, interpreteerden elk trekje in zijn gezicht, elk rimpeltje in zijn ziel... Peter voelde hoe ze aan het rekenen gingen... Ongerust dat hij een paar centen meer ging vragen!

“OK! Ik doe het! Ik ben uw man!”

De gezichten klaarden op, de bovennatuurlijk vriendelijke glimlach was weer op hun gezicht gebeiteld!

‘Dat moet ik ook eens leren!’ dacht Lievens.

Valencia. Dag één. Voormiddag.

Waarom was hij nu al bezig met zijn terugkeer?

Waarom die onrust?

Ze waren pas geland, het vliegtuig taxiede nog flink wat rond voor het stilstond en de deur geopend werd. Hij zat vooraan, zodat hij enkele minuten later reeds uit het vliegtuig kon en op weg was naar de uitgang van de aeropuerto. Hij had enkel handbagage, moest zich dus niet staan vervelen aan de valiezenband.

‘Ze’ zouden hem ophalen.

Hij vertraagde even en trachtte ‘ze’ te zien. Hij was een kop groter dan de meeste van zijn medereizigers en kon al van ver over de hoofden heen de opgestoken kartonnen plaatjes zien met daarop ‘HOTEL X’ of ‘MISTER X’ Zijn ogen dwaalden over de tientallen gezichten die reikhalzend geliefden of familie of kennissen stonden op te wachten. Hij vroeg zich af wie ‘ze’ mochten zijn.

‘Waar ben ik toch aan begonnen?’

Hij stond nu bijna stil, midden in de stroom van mensen. Hij had graag geweten wie hem stond op te wachten, voor zij hem gezien hadden. Hij koesterde het dwaze gevoel nu nog te kunnen keren, omkeren... Verdwijnen... Terug op het vliegtuig stappen.

‘Au!’

Hij hield het nog net binnensmonds... Een bagagewagentje tegen zijn hielen.

‘Perdon!’

Lievens glimlachte zuur een ‘de nada...’ en ging naar de zijkant van de mensenstroom, dicht bij de muur. Voorzichtig wreef hij zijn gekneusde enkel. ‘Verrekte blindgangers! Haastigaards!’ Terwijl hij gebukt stond passeerde hem een lang figuur. Hij klasseerde hem direct als ‘Hollander’.

Enkele seconden later blonk een malicieus lachje in de ooghoeken van Lievens. Langs de muur schuifelend volgde hij zijn lange ‘gelijkenis’... Vijf meter afstand... Licht gebogen, zijn kop tussen de schouders... Uit de ooghoeken loerde hij hem na.

‘Ja, hij wordt aangesproken... Twee mannen. Hij ontkent... Maken dat ik er ongezien voorbij geraak... Nu... Hij staat daar nog... Ze laten hem niet los...’

Aan de uitgang keek Lievens nog eens om. Ja... Twee mannen, zwart haar, sluik, ronde gezichten... Ze hielden de Hollander nog altijd tegen.

Lievens dook in een taxi.

‘Voila! En dat is dat!’

‘Wat heb ik nu gewonnen? Niks! Zelf de taxi betalen! En een hotel zoeken! Doeme!’

‘Ik heb die gasten niet lang kunnen bekijken, maar toch lang genoeg om te zien dat ze mij niet aanstaan!’

‘... Niet aanstaan! Niet aanstaan! Allemaal goed en wel... Ik zal er toch moeten mee leren leven... Als ze voor de baas werken, voor Zapatero, kom ik ze zeker nog tegen.’

‘Zapatero... Ik zou die wel eens willen zien voor hij mij ziet!’

‘Als het mij niet aanstaat, zal ik hier rap weg zijn!’

‘Waarom heb ik mij laten verleiden? Ik heb het gevoeld van bij het begin... Dat komt hier niet goed!’

‘Señor...’ Lievens kwam van ver met zijn gedachten. Hij keek uit de taxi naar buiten, naar de omgeving... Goed, hij herkende de omgeving... De taximan wees op het bedrag in de meter. Lievens volgde de wijsvinger, betaalde en stapte uit.

Daar stond hij nu. Voor het hoofdstation van Valencia. Het station del Norte. Voor de zoveelste maal vroeg hij zich af vanwaar die naam... Estacion del Norte! Het lag pal ten zuiden van de oude stadskern.

‘Eerst een bed zoeken!’

Dat viel nogal mee. In een zijstraat van de avenida Marqués de Sotelo vond hij een hotelletje. Tres estrellas. Kleine sterretjes, maar goed... De kamer was groot genoeg, hij was toch alleen. Het bed geen ‘king size’, wel voldoende lang.

Hij ging op zoek naar een koffie. Niet zomaar een koffie met een versnapering. In een broodjeszaak bestelde hij een koffie met ‘pan catalan’, alles erop en eraan. ‘Heerlijk!’

Hij had net de mond propvol met de tweede beet... Gsm...

‘... awo...’

‘... iaa... wewew wiewen...’

‘... m momen...’

Peter slikte enkele brokken door, dronk eens...

‘Ja, zeg het maar!’ Het klonk wel wat nijdig.

‘In Valencia natuurlijk! Een broodje aan het eten.’

‘Ha! Hebben ze al gebeld?’

‘Dat ze mij gemist hebben? Neen. Ik heb daar niemand gezien.’

‘Tja, als een vliegtuig gelost wordt is het altijd superdruk... In elk geval, mij heeft er niemand aangesproken. Ik was al van plan om u te bellen...’

‘Twee mannen? Er lopen daar zoveel mannen rond. Ik heb vooral opgelet voor zakkenrollers...’

‘Een hotel gereserveerd... Dat ze het maar opzeggen. Ik heb er zelf al een gevonden.’

‘Coronation. Kamer 213.’

‘OK. Het is nu twee uur voorbij. Zeg hen dat ik er om drie uur zal zijn.’

‘Maar neen! Ik ben niet van plan om met uw voeten te spelen!’

‘OK! Daag!’

Coronation. Kamer 213. Grote leugen.

Hij had het terplekke uitgevonden. Niet dat Coronation niet bestond, hij was er een half uur geleden nog even binnengelopen, op zoek naar een bed. In dezelfde straat als ‘zijn’ hotel. Een reusachtige bedoening, vier of vijf sterren. Een inkomhal zo groot als een volwassen kerk. Een koffiebar voor honderd man... Hij vond het maar niks...

Het broodje was op. Hij bleef nog wat zitten nadenken.

‘Vijf minuutjes naar Coronation. Nu kwart over twee. Ik moet zorgen dat ik er voor half drie ben. Zij zullen er wel vroeger zijn dan het afgesproken uur. Ik zal die mannen opvangen in de koffiebar, voor ze

aan de balie kunnen vragen naar mij... Ze moeten niet weten dat señor Lievens daar onbekend is... Zolang heb ik een veilige slaappleats...'
Hij betaalde en vertrok naar 'Coronation'.